

Müjde

– Fasl-ı Hazân · 03 Eylül 2021

karanlığın koynunda kara bir rüya
can koyağında titrek bir aşk ateşi
ben yaratmadım zerdüş'tü
söylesene kadın
revamıdır bana bu turna kırım mevsimi?...

kalpaklıdır atam
lazca konuşur annem
bulgur pilavıyla kuru soğan
aşkla ayrılık...
ellerin kadın
ellerin...
söylesene
hangi kuş sesiyle anayım seni

ağıt değil bu
sen orda üşüyorsun
ben burada
cehenneme düşüyorum...

bakışlarımda al yeşil bir çuha
toprağın yasını ilişirme koynuma
kopuyorum bazen alemden
utanıp acziyeti hasret hallerimden
üzerimi örtüyorum
sen hareli bir örtüyle

bitimsiz bir öyküdür
yüreğimin incinmişliği
sayısızdır saydığım şafak
yok sayıp yokluğunun intizarlarını
kaç kible belirlediğimi bilmezsın sen
ateş kuşları kadın
yeni doğmadım ama
hala ateş taşıyorlar kundağıma

içindeki çocuğa kızıp da
kaşlarının arasından
silme dudak izlerimi

kağıdım çorak toprak
kalemim gece karası
beyaz atına binsen
rüzgar kanatlı olsan
çat kapı çıkıp gelsen
komşudan gelir
gurbetten gelir
mahşerden gelir gibi
uyusam ayak uçlarında
uyusam uyusam
ve hiç uyanmasam

üç çiğdem
bir kar öbeği
kar beyazında kan kızılı
boyun bükmüş
mor beyaz bir kardelen
bir ırmağa döksem var
cevahir yükümü

annemin dili düşer
takvim yapraklarından
kulaklarımda senli bir sessizlik
suya inme vaktidir ceylanların kadın
suya inme vaktidir

aklımda
kekeme bir dua
sensin
naz-ı hayat
yaşamak sen
ecel de sensin desem...
ve iki alemin birinde
vuslatla müjdelensem